

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mirko Möllen**, se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo, insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jířím Vaničkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. 53302-2/2014-900000-302 a č. j. 53304-2/2014-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 10. 2015, č. j. 31 Af 89/2014 – 79, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který shledal rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. 53302-2/2014-900000-302 a č. j. 53304-2/2014-900000-302, a rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 24. 9. 2014, č. j. 54798/2014-550000-3, a ze dne 7. 10. 2014, č. j. 56752/2014-550000-3 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), nicotnými.

[2] Stěžovatel shora označenými rozhodnutími změnil rozhodnutí I. stupně tak, že upravil výši pokut uložených těmito rozhodnutími dle § 6 a § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, dle § 1 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a dle § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany, okres Praha – západ, DIČ: CZ27093948.

[3] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svoji žádost odůvodnil tím, že dne 1. 2. 2015 nařídil Okresní soud Weilheim i. OB rozhodnutím sp. zn. IN 415/14 zahájení insolvenčního řízení proti majetku dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, a pověřil žalobce insolvenční správou. Za situace, kdy nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, bude nucen příslušný správce daně vrátit s největší pravděpodobností do majetkové podstaty pokuty ve výši 13.964.501 Kč, o jejichž vydání insolvenční správce požádal, a v případě úspěchu stěžovatele s kasační stížností

bude zmařena možnost užít uvedené pokuty z částky použitého zajištění na úhradu daňového nedoplatku daně z minerálních olejů za období červenec a srpen 2014.

[4] Nepřiznáním odkladného účinku by došlo k nepoměrně větší újmě stěžovateli, neboť s ohledem na probíhající insolvenční řízení by již téměř s jistotou bylo možno konstatovat, že v případě úspěchu nebude tato částka stěžovateli vrácena celá. Přiznání odkladného účinku se žalobce nemůže nikterak dotknout, neboť s ohledem na insolvenční řízení nemůže vykonávat činnost spočívající ve skladování minerálních olejů v daňovém skladu na území České republiky.

[5] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil dne 21. 12. 2015. Uvedl, že krajský soud rozsudky ze dne 29. 10. 2015, č. j. 31 Af 84/2014 – 87, 31 Af 89/2014 – 79 a 31 Af 92/2014 – 160, prohlásil za nicotná všechna dosud žalobami napadená rozhodnutí vydaná stěžovatelem a správcem daně v souvislosti se zajišťovacími řízeními, řízeními o pokutách a exekučním řízením. Žalobce požádal správce daně o vydání exekučně vykonané částky a zaplacení úroku z přeplatku do majetkové podstaty. Celní úřad žádosti nevyhověl (jako důkaz žalobce předložil příписы celního úřadu). Dále žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49, z něhož vyplývá, že ani tvrzená újma v souvislosti s vrácením přeplatku na dani v důsledku pravomocného rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu v daňové věci, není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vrácení pokut nemůže být takovou újmou, navíc vrácení této částky má sloužit k uspokojení věřitelů, mezi nimiž je i stát. Opačným postupem by došlo k nedůvodnému a nepřípustnému zvýhodnění jednoho věřitele na úkor ostatních. Žalobce rovněž odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. III. ÚS 41/05, ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06 nebo ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 208/05, v nichž Ústavní soud konstatoval, že postavení státu jako věřitele z titulu daňových pohledávek nezakládá jeho práva na privilegované postavení oproti ostatním věřitelům. Na základě uvedeného má žalobce za to, že na straně stěžovatele nebyla splněna podmínka vzniku újmy. Přiznání odkladného účinku by zasáhlo do rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení, což je v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Kasační stížnost nemá podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu.

[8] Otázkou návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě, kdy návrh podává žalovaný správní orgán, se již zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „[s] ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné újmě“. Za ojedinělé případy pak lze považovat situace,

pokračování

kdy by nepřiznání odkladného účinku způsobilo závažné důsledky. Jako příklad závažných důsledků respektování soudního rozhodnutí uvádí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí: „*vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.*“.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelem uvedené důvody a rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti přiznat. Rozhodl tak z týchž důvodů jako v obdobné věci stěžovatele vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Afs 289/2015. Nelze totiž jednoznačně vyloučit, že by důsledky plynoucí z výkonu, resp. účinků napadeného rozhodnutí (vrácení pokuty do majetkové podstaty úpadce), nebylo možné v budoucnu zhojit. Pokud by byla pokuta vrácena žalobci do majetkové podstaty úpadce a stěžovatel by byl následně úspěšný v řízení o kasační stížnosti, pravděpodobně by již stěžovatel nezískal částku z majetkové podstaty úpadce zpět v plném rozsahu. V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tak stěžovateli mohla vzniknout nenahraditelná újma. Takováto újma je nepoměrně větší než újma, která může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Z hlediska možné újmy na straně žalobce povede přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (v případě neúspěchu stěžovatele v kasačním řízení) pouze k oddálení účinků napadeného rozsudku, tj. pokuta by byla případně vrácena stěžovateli později.

[10] Co se týče usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 106/2004 – 49, na nějž žalobce poukazuje, dospěl soud k závěru, že skutkové okolnosti (tvrzená hrozící újma) v nyní posuzované jsou zcela odlišné od skutkových okolností popsanych v uvedeném usnesení.

[11] Soud následně posoudil žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku také z hlediska zbývající podmínky stanovené § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal rozpor s důležitým veřejným zájmem. S tvrzením žalobce ohledně zásahu do rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení se soud neztotožnil. Jak již bylo uvedeno výše, pokud nebude stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěšný, povede přiznání odkladného účinku pouze k oddálení účinků napadeného rozsudku. O zvýhodnění jednoho věřitele na úkor ostatních tak nelze hovořit.

[12] Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu